

Obvodní soud pro Prahu 2

Dělo do: 29 -04- 2008

KNA: PŘÍLOH
PŘÍLOH

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. března 2008 v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Stutziga a soudců JUDr. Richarda Petráska a JUDr. Aleny Makovcové **odvolání obžalovaného R** G nar. proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26.7.2007, sp. zn. 2 T 98/2005, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu **se napadený rozsudek zrušuje pouze ve výroku o náhradě škody** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit společnosti se sídlem škodu ve výši 2,002.666,- Kč.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 byl obžalovaný R G uznán vinným trestným činem zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákona a pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zákona k § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona a byl odsouzen podle § 248 odst. 3 tr. zákona za použití § 35

odst. 1 tr. zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Podle § 58 odst. 1 tr. zákona a § 59 odst. 1 tr. zákona byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Podle § 228 odst. 1 tr. zákona byla obžalovanému uložena povinnost uhradit na náhradě škody společníkům v dobré víře společnosti [redacted] se sídlem [redacted] anu S [redacted] [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] částku 2,002.666,- Kč, ze které je tento povinen vyplatit dědicům I [redacted] B [redacted] nar. [redacted] který zemřel [redacted] částku 667.555,- Kč a částku 667.555,- Kč vložit na účet společnosti [redacted] se sídlem [redacted]

Výše uvedené trestné činnosti se obžalovaný R [redacted] G [redacted] dopustil dle skutkových zjištění soudu I. stupně tím, že jako jediný jednatel společnosti [redacted] se sídlem [redacted]

1. dne 26.7.2002 nechal neoprávněně zaúčtovat společnosti částku 2,002.666,- Kč jako odměnu jednatelem a tuto částku si ponechal pro vlastní potřebu a způsobil tak škodu společnosti [redacted] ve výši 2,002.666,- Kč,
2. dopisem ze dne 28.1.2004 požadoval od společníků vrácení půjčky ve výši 5,000.000,- Kč a to na základě smlouvy o poskytnutí finanční částky ze dne 15.6.1994, podle které vložil do společnosti [redacted] částku 5,000.000,- Kč a to na zakoupení vybrané nemovitosti v Praze, avšak tato částka nebyla nikdy společnosti poskytnuta, když v letech 1994 – 26.7.2002 vložil částku 1,601.412,- Kč a tímto jednáním se pokusil ze společnosti finančně odvést částku 3,398.588,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný R [redacted] G [redacted] v zákonné lhůtě odvolání, které směřuje jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu. Namítá především, že pokud vyšlo najevo, že nebyly splněny požadavky čs. zákonů pro platnost smlouvy o převodu obchodních podílů, tak je evidentní, že se pánové T [redacted] a B [redacted] nestali společníky společnosti [redacted]. Vzhledem k neplatnosti smluv o převodu obchodních podílů, kdy jde o neplatnost absolutní od počátku a vzhledem k nemožnosti „vydržení“ vlastnického práva k obchodnímu podílu, který na rozdíl od akcie není ani minulou ani současnou judikaturou považován za věc, která je způsobilá k vydržení, je zřejmé, že soud I. stupně pochybil, když v trestním řízení stále považoval od počátku řízení pana T [redacted] a

B [redacted] za společníky. Pokud jsou čs. zákony stanovena přesná ustanovení pro obligatorní náležitosti uzavření smlouvy o převodu obchodního podílu a již ustálenou judikaturou byl problém neplatnosti smluv o převodu obchodního podílu řešen, jak je výše uvedeno, nemá ani trestní soud I. stupně právo tyto zákony nerespektovat. Napadený rozsudek je navíc nepřezkoumatelný, soud I. stupně opětovně nevysvětlil, podle jakého ustanovení usuzuje, že si jako jednatel společnosti nesměl vyplatit odměnu pro jednatele. Je všeobecně známo, že jedinou osobou v orgánech statutárního zástupce byl pouze on a žádná jiná osoba ani nemohla dát pokyn k vyplacení peněz, když žádná jiná osoba nebyla ani zmocněna k provádění plateb. Situace, kdy jednatel vyplácí odměnu sám sobě není v čs. právním řádu zakázána. Soud I. stupně navíc žádné důkazní řízení v této věci ani neprovedl, když ani necituje v napadeném rozsudku číslo dokladu....., kterým mu byla odměna vyplacena a jakým způsobem. Tento postup je v trestním právu nepřipustný – když soud musí zjistit všechna fakta a skutečnosti, aby sám zjistil skutkový stav. Podle jeho názoru nemůže soud vycházet pouze z jeho prohlášení, které pak pouze použije proti jeho osobě, když již i judikatura nepovažuje v trestním řízení dokonce ani přiznání osoby za věrohodný důkaz. V daném případě je evidentní, že soud I. stupně vůbec nepřihlédl k jeho námitkám v posuzování otázky vyplácení odměny jednatele, a to jednak, že pánové T [redacted] a B [redacted] nikdy nenamítli ani nezpochybnili, že by nevykonával funkci jednatele, přičemž neslyšel a ani nemá vědomosti o tom, že v České republice by jednatele společnosti a členové statutárních orgánů nepobírali za výkon své funkce odměny. Odměna 20.000,- Kč měsíčně, je odměnou na té nejnižší hladině odměn. Dále namítá, že státním zastupitelstvím a soudem I. stupně dochází ke kriminalizaci jednání, které patří do ryze obchodních vztahů a ne do trestního práva. Je všeobecně známo, že pokud společníci (ale T [redacted] ani B [redacted] se společníky v důsledku neplatné smlouvy o převodu obchodního podílu nestali) nesouhlasí s výší odměny, mohli u soudu uplatnit na jednatele odpovědnost za způsobenou škodu, popřípadě odpovědnost za bezdůvodné obohacení. Další námitkou je skutečnost, že soud I. stupně vůbec se nezabýval tím, zda je ustanovení společenské smlouvy, ze které dovozuje, že si jako jednatel nemohl sám vyplatit odměnu bez rozhodnutí valné hromady, vůbec platné, když vyšlo najevo, že T [redacted] a B [redacted] nebyli společníky a souhlas jejich nebyl tedy relevantní. Nedovede si vůbec představit, že je kriminalizován zpětně! Za významnou považuje právní skutečnost, že i případné porušení společenské smlouvy souhlasu či nesouhlasu

valné hromady nebo porušení místního předpisu nebo obchodního zákoníku, že o odměně jednatele rozhoduje valná hromada, ještě není obsahem žádné skutkové podstaty trestního práva. Rovněž vyplacení odměny jednatelem, které bylo provedeno na základě účetního dokladu ještě není trestným činem zpronevěry. V daném případě zde chybí základní prvek trestného činu, tj. úmysl si přisvojit cizí věc – peněžní prostředky. Pokud bude pravomocně odsouzen za vyplacení odměny jednatele, která byla řádně zaúčtována, bude zřejmě první jednatel, jehož činnost byla kriminalizována v České republice a nechá věc posoudit Evropským soudem. Je totiž zřejmé, že za trestný čin by mohl být považován pouze převod peněz bez právního důvodu, který by nebyl vůbec zúčtován, nebo by se jednalo o fiktivní zastírací důvod. Zde chybí základní prvek trestného činu, tj. úmysl se zmocnit cizí věci. Navíc soud I. stupně se vůbec nevypořádal s jeho námitkou, že vyplacení odměny se vztahuje k době, kdy dnes je zřejmé, že T [redacted] a B [redacted] společníky nebyli a jediným společníkem byl původní zakladatel společnosti – společnost [redacted] jejímž jediným vlastníkem – společníkem i jednatelem společnosti byl pouze on sám – R [redacted] G [redacted]. Jistě není možné, aby v rámci trestního řízení bylo rozhodnuto, že on sám si sobě zpronevěřil peníze. Nedůvodná kriminalizace obchodních vztahů je natolik evidentní, že jí případně nechá posoudit Evropským soudem a bude požadovat na České republice zadostiučinění a na soudu I. stupně, který v tomto řízení rozhodoval, náhradu škody a nákladů řízení, která mu v tomto případě vzniká a vznikla. Pokud jde o pokus trestného činu podvodu, je evidentní, že před soudem I. stupně neprokázali pan T [redacted] a dědicové pana B [redacted] že by skutečně do jeho rukou nebo na nějaký účet předali nějaké peníze na zakoupení nemovitosti na adrese [redacted]. Ani svědectvím svědka [redacted] B [redacted] nebylo prokázáno, že by svědek byl u předání nějakých peněžních částek na zakoupení nebo že by byly nějaké prostředky na zakoupení nemovitosti předány do jeho úschovy a už vůbec nebylo prokázáno, že by částky měly pánové T [redacted] a B [redacted] na svých či jiných účtech a z těchto účtů by byly provedeny výběry pro nákup nemovitosti. Soud I. stupně pouze konstatuje, že poškození vybrali předmětné sumy ze svých účtů, ale už vůbec nehodnotí, zda toto bylo prokázáno či nikoli. Svědek [redacted] B [redacted] rozumně nevysvětlil, jak byl použit zbytek z 50,000,000 lir, když na svou provizi převzal 12,000,000 lir. Protestuje proto důrazně proti písemnému tvrzení soudu I. stupně, že jednoznačně vyplývá, že oba poškození deklarovanou částku skutečně obžalovanému předali. Soud I. stupně v tomto případě

vychází pouze ze svých domněnek a účelové výpovědi T. [REDACTED] který na policii tvrdil, že má doklad a že jej dohledá doma v Itálii a že je součástí knihy, kde si vede podnikatelské účty, přičemž dodnes tak neučinil. Navíc T. [REDACTED] mění výpovědi, když nejprve na policii tvrdil, že měl peníze v markách a nyní zase tvrdil, že to bylo v lírách. V daném případě tedy soud I. stupně porušil základní zásady trestního práva, tj. že skutek musí být bez pochybností prokázán, což se v daném případě nestalo. Navíc dodává, že výzva k vrácení půjčky byla samozřejmě určena společnosti [REDACTED] a ne společníkům, jak omylem tvrdí soud I. stupně. V předmětné době se domníval, že T. [REDACTED] a B. [REDACTED] jsou ještě společníky společnosti, na p. T. [REDACTED] ani na p. B. [REDACTED] žádnou půjčku nevymáhal, nic jim nepůjčil a půjčka tedy nebyla směřována k jejich osobám. V tomto směru je opět rozhodnutí soudu I. stupně zmatečné a nesrozumitelné. O případu, že o reálnosti půjčky jistě není rozhodující, zda byla zaúčtována či nikoli je zbytečné diskutovat, neboť experti již potvrdili, že zaúčtování půjčky je pouze věc daňová a nemá vliv na samotné poskytnutí půjčky. Dále poukazuje na skutečnost, že je cizí státní příslušník a účtování nerozumí a hlavně se dozvěděl od znalců z oboru, že toto nemá žádný vliv na skutečnost, kdo jaký vklad skutečně do společnosti poskytl. Skutečná výše vkladu musí být prokázána potvrzením a věrohodně prokázána i pro finanční úřad. Je evidentní, že pánové T. [REDACTED] ani B. [REDACTED] žádná potvrzení o výši vkladu nepředložili, což je při částkách jimi tvrzených velmi podivné. Domnívá se, že není obvyklé, že by někdo někomu předal částky v milionech bez jakéhokoli dokladu či písemného potvrzení, zvláště když s T. [REDACTED] ani s B. [REDACTED] neměl žádné jiné vztahy než obchodní. Pokud soud I. stupně považuje takovéto jednání za obvyklé, měl by to i řádně zdůvodnit. Za nepřezkoumatelný považuje i výrok o náhradě škody. Je nelogické, že by způsobil škodu soukromým osobám jako jednatel, jde o obchodní závazkové vztahy, kdy jednatel může způsobit škodu pouze společnosti, o níž tvrdí, že jsou společníky pánové T. [REDACTED] a B. [REDACTED] Společnost [REDACTED], z jehož účtu a majetku mu byla odměna vyplacena, však žádnou náhradu škody neuplatnila vůči jeho osobě a tak ani o této škodě nemělo být rozhodováno. Rozhodnutí soudu I. stupně je v této části tedy velmi zmatečné i právně nesprávné. Celé rozhodnutí o škodě nemá žádnou oporu v čs. zákoně a překvapuje jej, ale i znepokojuje, že soud I. stupně rozhoduje bez zákonných podkladů a tím porušuje sám čs. právní řád, což by se nemělo stávat. Z výše uvedeného je evidentní, že nebylo řádně prokázáno, že by se skutek stal, tak jak tvrdí obžaloba a rovněž nebylo prokázáno tvrzení pánů

T [redacted] a B [redacted] že by mu předali nějaké peníze. Pokud nějaké peníze předali, tak to byla záloha 50,000.000 lir-a dali je pouze [redacted] B [redacted]. Soud I. stupně rozhodl pouze na základě svých domněnek a předpokladů, bez jakéhokoli prokázání, že se skutky staly. Rovněž hodnocení důkazů je nesprávné a pochybné. Pokud obžaloba neprokázala svá neodůvodněná tvrzení, měl soud I. stupně postupovat dle zásady in dubio pro reo a zprostit jej v plném rozsahu obžaloby a s údajnou náhradou škody odkázat příslušné osoby na občanskoprávní řízení. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a v plném rozsahu jej zprostil obžaloby a pokud se týká uplatnění údajné náhrady škody, odkázal příslušné osoby na občanskoprávní soud.

Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, vůči nimž odvolání obžalovaného směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to i z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

Pokud jde o skutková zjištění soudu I. stupně, jsou naprosto správná a úplná, mají oporu ve výsledcích provedeného dokazování. V přípravném řízení ani v řízení před soudem I. stupně nebyla porušena procesní ustanovení, právo obžalovaného na obhajobu bylo plně zachováno. Soud I. stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu a tyto důkazy pak hodnotil tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech. Odvolací soud v porobnostech, pokud jde o výrok o vině, odkazuje na pečlivé zdůvodnění napadeného rozsudku, neboť v tomto směru se s ním zcela ztotožňuje. K námitkám obžalovaného, uvedeným v jeho odvolání, nutno dodat, že se s nimi v podstatě již v rámci obhajoby obžalovaného řádně vypořádal soud I. stupně, tak jak je patrné i z odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud jde o jednání pod bodem 1) výrokové části napadeného rozsudku, sám obžalovaný doznává, že skutečně částku 2,002.666,- Kč si v inkriminované době nechal zúčtovat jako odměnu jednatele a následně ji použil pro svoji potřebu, avšak zcela opomíjí, že k takovému jednání bylo potřeba souhlasu valné hromady, tak jak vyplývá ze Společenské smlouvy, založené ve spise na č.l. 351 – 355 a i ze znaleckého posudku z oboru ekonomiky, jež rozvádí soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku a rozhodně nepochybil, když z těchto důkazů při rozhodování o vině

obžalovaného vycházel. Ani odvolací soud neshledal žádné skutečnosti, které by tyto důkazy zpochybňovaly a pokud obžalovaný namítá, že v inkriminované době byl jedinou osobou v orgánech statutárního zástupce pouze on a žádná jiná osoba ani nemohla dát pokyn k vyplacení peněz, když žádná jiná osoba nebyla ani zmocněna k provádění plateb, neboť vzhledem k neplatnosti smluv o převodu obchodních podílů se pánové T [REDACTED] a B [REDACTED] nestali společníky společnosti [REDACTED] bylo toto jeho tvrzení vyvráceno usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.10.2007, sp. zn. 29 Odo 794/2006, jímž bylo dokazování u odvolacího soudu doplněno. Tímto usnesením bylo usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24.10.2005, sp. zn. 7 Tmo 88/2005, na které obžalovaný ve svém odvolání poukazuje, zrušeno a věc byla vrácena soudu k dalšímu řízení, přičemž soud nižší instance je vázán právním názorem soudu instance vyšší. Ze závěrů usnesení Nejvyššího soudu ČR vyplývá, že vydržení obchodního podílu je možné. Dále se uvádí, že teorie je jednotná v tom, že účelem institutu vydržení je umožnit nabytí vlastnictví držiteli, který věc dlouhodobě ovládá v dobré víře, že je jejím vlastníkem a uvést do souladu dlouhodobý faktický stav se stavem právním. Z uvedeného plyne, že odmítnutí možnosti vydrzet obchodní podíl by znamenalo neposkytnout osobám, které jsou v dobré víře, že se stali společníky společnosti s ručením omezeným, menší míru ochrany a také menší míru právní jistoty, než osobám, které jsou v dobré víře v tom, že jsou vlastníky akcií. Takový závěr není podle dovolacího soudu možný, neboť pro takové omezení ochrany není v obchodním ani v občanském zákoníku žádný podklad. Dále je nutno uvést, že v tomto směru také se soud I. stupně s námitkami obžalovaného v rámci posouzení jako předběžné otázky náležitě vypořádal. Pokud obžalovaný dále namítá, že soud I. stupně nemůže vycházet pouze z jeho prohlášení, které použije proti jeho osobě, kdy žádné důkazní řízení, pokud jde o skutek pod bodem 1) neprovedl, nutno uvést, že ani tyto námitky nebyly odvolacím soudem shledány důvodnými, neboť kromě doznání obžalovaného, že skutečně si předmětnou částku **bez souhlasu valné hromady** vyplatil, je usvědčován nejen listinnými důkazy, citovanými v odůvodnění napadeného rozsudku a založenými ve spise, ale i výpovědí svědkyně M [REDACTED] K [REDACTED] a svědka S [REDACTED] T [REDACTED] Vina obžalovaného, pokud jde o jednání pod bodem 1) byla tedy bez jakýchkoli pochybností prokázána, soud I. stupně v tomto směru své rozhodnutí i řádně odůvodnil a v souladu se zákonem je pak i právní kvalifikace tohoto jednání. Pokud jde o skutek pod bodem 2) výrokové části napadeného rozsudku, nutno konstatovat,

že soud I. stupně doplnil dokazování v souladu s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11.1.2007, sp. zn. [REDAKCE] tedy opětovně vyslechl obžalovaného a svědka S [REDAKCE] T [REDAKCE] a dále doplnil dokazování výslechem svědka G [REDAKCE] B [REDAKCE] a nepochybil, když dospěl k závěru, že vina obžalovaného byla bezpečně prokázána i pokud jde o jednání pod bodem 2) výrokové části napadeného rozsudku. Své rozhodnutí v tomto případě rovněž řádně odůvodnil a odvolací soud v podrobnostech proto na toto pečlivé zdůvodnění odkazuje. Obhajoba obžalovaného v tomto směru je zcela jednoznačně vyvrácena výpovědí svědka G [REDAKCE] B [REDAKCE] notáře, před kterým byly jednak některé částky poškozenými na zakoupení předmětné nemovitosti obžalovanému vyplaceny a rovněž potvrdil v souladu s výpovědí svědka S [REDAKCE] T [REDAKCE] že od nich obdržel 12,000.000 lir jako provizi z podílu poškozených, která činila 2% z kupní ceny. Soud I. stupně výpověď tohoto svědka cituje v odůvodnění napadeného rozsudku a správně konstatuje, že je shodná s výpovědí svědka S [REDAKCE] T [REDAKCE] přičemž obhajoba obžalovaného v tomto směru je zcela osamocená. Ani odvolací soud neshledal žádné skutečnosti, které by výpověď svědka G [REDAKCE] B [REDAKCE] jakýmkoli způsobem zpochybňovaly a nelze také přehlédnout, že ani sám obžalovaný neměl k výpovědi tohoto svědka u hlavního líčení žádné připomínky (viz. č.l. 908). Pokud dále obžalovaný ve svém odvolání namítá, že pánové T [REDAKCE] ani B [REDAKCE] nepředložili žádná potvrzení o výši vkladů, což je při částkách jimi tvrzených velmi podivné, nutno dodat, že toto neučinil ani sám obžalovaný, jak je patrné zejména z jeho výpovědi u hlavního líčení ze dne 3.5.2007, kdy pokud šlo o jeho finance si v podstatě nic nepamatoval a dokonce opakovaně neodpověděl ani na dotazy svého obhájce. Pokud jde o další námítky obžalovaného, uvedené v jeho odvolání, vypořádal se s nimi náležitě již soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, na které proto odvolací soud v podrobnostech plně odkazuje, neboť jak již bylo výše uvedeno, se s nimi v tomto směru naprosto ztotožňuje. V souladu se zákonem je pak i právní kvalifikace tohoto jednání, kterou soud I. stupně rovněž řádně odůvodnil a odvolacímu soudu tudíž nezbylo než konstatovat, že výrok o vině je naprosto správný.

Z podnětu podaného odvolání obžalovaným se odvolací soud pečlivě zabýval i výrokem o trestu a ani zde ze strany soudu I. stupně neshledal žádného pochybení. Soud I. stupně náležitě odůvodnil druh i výši uloženého trestu, správně poukázal na

stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, jakož i jeho osobu, kdy na území České republiky doposud nebyl soudně trestán a uložený trest odnětí svobody v trvání dvou let, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby ustanovení § 248 odst. 3 tr. zákona, která činí dva roky až osm let, rozhodně není trestem nepřiměřeně přísným, když navíc tento trest byl správně ukládán jako úhrnný v souladu s ustanovením § 35 odst. 1 tr. zákona za dva trestné činy. Soud I. stupně výkon tohoto trestu správně podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou let, neboť u obžalovaného byly shledány podmínky pro postup dle § 58 odst. 1 tr. zákona a uložený trest tedy plně odpovídá všem zákonným podmínkám uvedeným v ustanovení § 23 odst. 1 tr. zákona a § 31 odst. 1 tr. zákona.

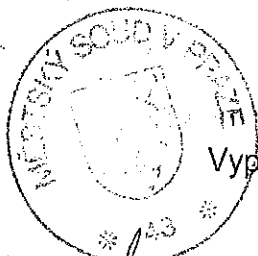
Jediné pochybení shledal odvolací soud ve výroku o náhradě škody, který je v rozporu se zákonem a úvahy soudu v tomto směru jsou poněkud zmatečné. Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že společnost [REDAKCE] se prostřednictvím svého jednatele S [REDAKCE] T [REDAKCE] řádně a včas připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 2,002.666,- Kč. Soud I. stupně měl proto podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložit obžalovanému povinnost společnosti [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] škodu ve výši 2,002.666,- Kč uhradit, neboť jak již výše uvedeno, provedeným dokazováním bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný jednáním pod bodem 1) výrokové části napadeného rozsudku společnosti [REDAKCE] tuto škodu způsobil. Odvolací soud proto toto pochybení napravil a rozhodl tak, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Pokud poškozená společnost [REDAKCE] veřejného zasedání požadovala kromě zaplacení částky 2,002.666,- Kč i úroky z prodlení, odvolací soud je nemohl přiznat, neboť poškozená společnost B.T.G. s.r.o. proti napadenému rozsudku odvolání nepodala a odvolání nebylo podáno v neprospěch obžalovaného ani státním zástupcem, takže s ohledem na ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu z podnětu odvolání podaného pouze obžalovaný, nelze napadený rozsudek změnit v jeho neprospěch.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není žádná další opravný prostředek přípustný. Tento rozsudek není možno napadnout odvoláním, lze však proti němu podat ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení

dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší Nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 20. března 2008

JUDr. Petr Stutzig, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Alena Makovcová

Za správnost vyhotovení: Dana Hrušková